

PÉLDAKÉPÜNK...

A SZOVJET POSTA ÉLETÉBŐL

A szovjet televízió holnapja

NALUNK postás dolgozók kapták azt a megtisztelő feladatot, hogy az első televízió-adót üzembehelyezzék és azt mielőbb dolgozó népünk kulturális szolgálataiba állítsák. A megbízott dolgozók felhasználva a Szovjetunió baráti segítségét és élenjáró tapasztalatait, valóban fáradtságot nem ismerve dolgoznak azon, hogy mielőbb élvezhessük a televíziós műsorokat.

A Szovjetunió már messze túlhaladta az első kísérleti lépéseket. Televíziója kizárólag a szovjet nép kulturális igényeit szolgálja, hálózata napról napra fejlődik. A közvetített képek tisztaságában és finomságában megelőzte a világ mindennyik országát.

M. Szobolev elvtárs, a Szovjetunió erőmű és villamosipari minisztérium főosztályának főmérnöke, az Ogonyok című folyóiratban a következőkben tájékoztat a szovjet televízió jelenéről és jövőjéről:

Moszkvában, Leningrádban és Kieuban naponta a szovjet emberek tízezrei nézik a televíziós műsorokat. Otthon, a klubokban és a város sarkokban úgy érzik magukat, mintha színházban, hangversenyen vagy előadótérmeben lennének. A televízió végleg bevonult a szovjet emberek mindennapi életébe. A vevőkészülékek száma gyorsan emelkedik. Ebben az évben az ipar két és félszer több televíziós vevőkészüléket adott a kereskedelemnek, mint az elmúlt évben és számuk, az 1952. évhez viszonyítva, ebben az évben legalább hatszorosra fog emelkedni.

A szovjet televíziós központok adásának tisztasága felülmúlja az amerikai adások tisztaságát.

A SZOVJET ÜZEMEK olyan nagy-érzékenységgel rádiócsöveket gyártottak és adtak ki, melyek segítségével a képek minősége jelentősen javult. Ezek teltek lehetővé azt is hogy már rendes világitás mellett is lehet műsorokat közvetíteni akár színházakból, akár stadionokból, utcákról vagy egyéb szabad területről.

A vevőkészülékek nagy keresletnek örvendenek. Ismeretes, hogy a képeket visszaadó u. n. képcsövek átmérője 180 és 230 milliméter. Ez azonban a szovjet technikának már csak a tegnappja. A jelenlegi berendezések már nem mindig felelnek meg a vásárlók igényes követeléseinek. Ezért új típusú televíziós vevőkészülékek gyártását kezdték meg. A 300 mm átmérős képcsővel felszerelt vevőkészülékek sorozatgyártását már kikísérlelték. 1954-ben kezdik meg a lakosság részére történő eladását. Az új vevőkészülékek, az »Avangard«, a »Szjever« és a többiek is nagy közkeletűségnek örvendenek. Nem beszélve a képcsövek ernyőjének méretéről, ezekben a készülékekben már kevesebb rádiócső van és így olcsóbbak, egyszerűbbek.

Vannak már olyan készülékek is, amelyeknél a képcsövek átmérője 400 mm. A vásárlók a jövő évben fogják ezeket a készülékeket megkapni. De már 30×40 centiméteres ernyővel ellátott vevőkészülék típusok is vannak kidolgozás alatt, ezek több mint kétszer nagyobbak a jelenlegi T-2 Leningrádi típusú vevőkészülékek ernyőinél.

MINEL NAGYOBB AZ ERNYŐ, annál több személy nézheti egyidőben a műsort. Most képzeljünk el egy 400 személyes termet. A nézők a 3×4 méteres ernyőre szegezik tekintetüket. A stadionban érdekesítő labdarúgó mérkőzés folyik és ezt az izgalmas mérkőzést nemcsak a Dinamo-pálya betontribúnájáról, hanem az Ermitázs mozi karosszékeiből is nézik. Moszkvában itt fogják először felszerelni a rendes mozi-vászonhoz hasonló első televíziós ernyőt. A televíziós műsorok ilyen tömegű kollektív nézése néhány hónap múlva megkezdődik.

A televízió elterjedésében nem játszanak kis szerepet a házi televíziós közvetítő-központok. Nézzük csak meg a Leningrádi-út 9 szám alatt levő rendes lakóházat. Itt már majdnem mindegyik lakásban találunk ernyővel ellátott, fényezett dobozokat; ezek egyszerűsített televíziós vevőkészülékek. Mindegyik készülék lényegében egy képcsőből és egy hangszóróból áll. A műsort a központi vevőkábelrel továbbítja. Ez a vezetékes televízió. Még csak kísérleti munkáról van szó, de rövid időn belül más moszkvai háza is bevezetik.

A VEVŐKÉSZÜLÉKEK tulajdonosainak a házgondnokságoknak elég nagy gondot okoz az antennaberendezéseknek a többemeletes épületekre való felszerelése. Csoportos antennára van szükség, amelyhez a televíziós vevőkészülékek egész sorát kell kapcsolni. A szovjet tervezők olyan kollektív antennatípusokat dolgoztak ki, amelyekhez 50, 100, sőt 200 vevőkészülék is csatlakoztatható. Széria-gyártásra már ezek is készen vannak. Ugyancsak elkészült a szobaantenna mintapéldánya is. Ezek közül néhányat házi használati tárgyakba, például lámpaernyőkhöz helyeznek el.

A televízió-rajongók közül, különösen azok, akik nagyvárosokban laknak, sokan panaszkodnak az elektromos zavarokra, amelyek befolyással vannak a vételék tisztaságára. Ezek kiküszöbölési módját szintén keresik. A mérnökök olyan különleges, olcsó szerkezetű szűrőket terveztek, amelyek megvédik a torzítástól a vevőkészülékeket. Ezeket a szűrőket is nagy mennyiségben fogják forgalomba hozni.

Még az a feladat is előttünk áll, hogy a televíziót a városok és kolhozok lakóinak minél nagyobb rétegénél közkincsé tegyék. 1954–1955 évben sok városra kiterjesztik a televíziós központok építését. Ily módon még sok

száz ezer szovjet dolgozó fog a televízióba bekapcsolódni. A televízió tömegszerűsége azonban nemcsak ezer múlik. Arról is kell gondoskodni, hogy mondjuk a Moszkvából közvetített műsort a lehető legnagyobb távolságon is lehessen venni. A televíziós-központ adását általában 50–70 km-es körzetben lehet venni. A központok hatótávolságát a kisegítő közvetítő-állomások jelentősen megnövelhetik. A műsort, vezetékes vagy nem nagyteljesítményű adók közvetítésével el lehet juttatni a kolhozok, szovhozok, gépállomások és olvasóköri körzetének középpontjába.

A KÖZELI ÉVEKBEN nagy terjeszkedést fog elérni a Szovjetunióban az ultrarövidhullámú rádióműsorszórás. Az új televíziós vevőkészülékek néhány típusa már rendes rádióvevőkészülékkel van egyesítve. A »Szjever« típus tulajdonosa például már nézheti a televíziós műsort és hallgathatja az ultrarövidhullámú rádióadást is.

A legközelebbi két év folyamán Moszkva és Leningrád legjobb színházait a földön helyi televíziós berendezéssel fogják felszerelni. A Nagy-, Kis- vagy Művész Színházból, valamint az Összszövetségi Ház Osztóterméből történő közvetítéshez már nem kell majd egy egész expedíciót mozgató televíziós berendezéssel felszerelni úgy, mint ahogy az most történik.

A televízió nagy alkalmazási területet talál az ipari és oktatási eljárásoknál is. Különböző foglalkozású és szak tudású emberek tapasztalatcseréjét teszi lehetővé. Sok városban és faluban fogják nézni és hallgatni az ismert professzorok szemléltető bemutatásával kísért előadásait. Nincs kizárva az a lehetőség sem, hogy a híres moszkvai sebészek egy-egy ritka operációját sok száz fiatal orvos kísérvé figyelemmel.

ÉS VÉGÜL NÉHANY SZÓT A SZINES TELEVIZIORÓL. A sikeres kutatások ezen a területen sem szünetelnek. A színés adásra és vételre a kísérleti készülékeket már kidolgozták és ezek-kelet jó eredményeket értek el.

A tudósok, tervezők, mérnökök a távolbátítás területén dolgozva, fáradhatatlanul keresik az újat, a haladottabbat, amely a kiváló szovjet technikára és a szovjet tudomány sikereire támaszkodik.

Ogonyok-ból fordította:

Almády György